ជំពូកទី១០

កិច្ចការជាមូលដ្ឋាន សំរាប់ប្រជាធិបតេយ្យរឹងប៉ឹង

មែនហើយ ការដួលរលំនៃរបបផ្តាច់ការ គឺជាបុព្វហេតុសំរាប់ការអបអរសាទរយ៉ាងខ្លាំងក្លាមួយ ។ ប្រជាពលរដ្ឋដែលបានរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងយូរ ហើយបានតស៊ូដោយគ្រោះថ្នាក់ផងនោះ សមនឹងមានពេលសប្បាយរីករាយ សំរាកកំសាន្ត ហើយនិងមានការទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការ ។ គេគួរតែមានមោទនភាពលើខ្លួនឯងនិងអ្នកឯទៀត ដែលបានតស៊ូជាមួយគ្នារហូតបានសេរីភាពនយោបាយ ។ អ្នកតស៊ូទាំងអស់ ពុំបានរស់រានមានជីវិតមកដល់ថ្ងៃជ័យជំនះនេះទេ ។ អ្នកនៅរស់ និងអ្នកបាត់បង់ជីវិតនឹងត្រូវគេចងចាំជាវីរជន ដែលបានជួយរៀបចំអោយមានសេរីភាពជាប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងប្រទេសរបស់គេ ។

ប៉ុន្តែគួរអោយស្តាយ ពីព្រោះពេលនេះ មិនមែនជាពេលដែលគេគួរបន្ធូរការប្រុងប្រយ័ត្ន ។ សូម្បីតែក្នុងកាលៈទេសៈដែលរបបផ្តាច់ការបែកខ្ចាយដោយសារនយោបាយរើបម្រះក៏ដោយ គេក៏ត្រូវមានការប្រុងប្រយ័ត្ន ដើម្បីបញ្ចៀសមិនអោយមានរបបជិះជាន់មួយថ្មីលេចចេញពីការច្របូកច្របល់ ក្រោយពីការដួលរលំនៃរបបផ្តាច់ការចាស់ ។ ពួកអ្នកដឹកនាំកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យ គួរតែរៀបចំទុកជាមុនសំរាប់ការឆ្លងទៅរកលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យដោយសណ្តាប់ធ្នាប់ ។ គេនឹងត្រូវដោះដូរ

របចនាសម្ព័ន្ធរបបផ្តាច់ការ ។ គេត្រូវបង្កើតអោយមានមូលដ្ឋានរដ្ឋធម្មនុញ្ញ និងច្បាប់ ហើយនិងខ្នាតត្រឹមត្រូវ សំរាប់ប្រជាធិបតេយ្យរឹងប៉ឹងមួយដែលគេនឹងកសាង ។

គេមិនគួរយល់ថា ក្រោយពីការដួលរលំនៃរបបផ្តាច់ការ សង្គមដ៏ល្អមួយនឹងលេចចេញឡើងភ្លាមនោះទេ ។ ការបែកខ្ចាត់ខ្ចាយនៃរបបផ្តាច់ការ គឺគ្រាន់តែជាដំណាក់ការដំបូងសំរាប់បើកការខិតខំពង្រឹងសង្គម និងបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្សអោយបានសមរម្យ នៅក្រោមបរិយាកាសមួយ ដែលមានសេរីភាពជាងមុនតែប៉ុណ្ណោះ ។ បញ្ហានយោបាយ សេដ្ឋកិច្ច និងសង្គមកិច្ចដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនឹងនៅមានបន្តរាប់ឆ្នាំទៅទៀត ដែលជាការតំរូវអោយមានការសហការពីមនុស្ស និងក្រុមទាំងអស់ ក្នុងការរកដំណោះស្រាយ ។ ប្រព័ន្ធនយោបាយថ្មីគួរតែផ្តល់ឱកាសអោយមនុស្សទាំងពួងដែលមានគំនិត និងមធ្យោបាយផ្សេងៗគ្នា ទៅបន្តការងារស្ថាបនា និងផែនការអភិវឌ្ឍន៍ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាទាំងឡាយក្នុងពេលអនាគត ។

ការគំរាមកំហែងពីរបបផ្តាច់ការថ្មី

លោក អារីស្តូត(Aristotle) បានព្រមានជាយូរមកហើយថា "...របបផ្តាច់ការក៏អាចប្រែក្លាយទៅជារបបផ្តាច់ការផងដែរ..." ។[១៤] ភស្តុតាងប្រវត្តិសាស្ត្រជាច្រើនពីប្រទេសបារាំង (ពួកហ្សាកូបាំង[Jacobins] និងណាប៉ូឡេអុង [Napoleon]), រុស្ស៊ី (ពួកបុលសេវីក[Bolsheviks]), អ៊ីរ៉ង់ (អសាយ៉ាតូល្លាស[Ayatollah]) និងភូមា (ពួកយោធាស្លក[SLORC]) ហើយនិងទីផ្សេងទៀត ដែលមានអ្នកខ្លះនិងក្រុមខ្លះយល់ថា ការដួលរលំនៃរបបជិះជាន់មួយ គ្រាន់តែជាឱកាសអោយគេចូលជំនួសធ្វើជាម្ចាស់ថ្មីតែប៉ុណ្ណោះ ។ គេប្រហែលជាមានបុព្វហេតុផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែលទ្ធផលនោះ គឺមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលគ្នា ។ របបផ្តាច់ការថ្មីនេះ ប្រហែលជាអាចកាន់តែសាហាវ ហើយត្រួតត្រារដ្ឋតឹងរឹងជាងរបបចាស់ទៅទៀត ។

ជួនកាល មុននឹងរបបផ្តាច់ការដួលរលំ សមាជិកនៃរបបចាស់ប្រហែល

---

[១៤] អារីស្តូត (Aristotle) *នយោបាយ* ភាគ ៥ ជំពូកទី ១២ ទំព័រទី ២៣៣ ។

ជាល្បង“កាត់មុខ”ការតស៊ូ តាមរយៈរដ្ឋប្រហារដែលគេរៀបចំឡើង ដើម្បីឆក់យកជោគជ័យពីការតស៊ូនយោបាយរើបម្រះរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ។ គេអាចអះអាងថា គេបានរំលំរបបផ្ដាច់ការ ប៉ុន្តែមែនទែនទៅ គេឆ្លៀតយកឱកាសតុបតែងរបបចាស់ អោយមានជារូបភាពថ្មីតែប៉ុណ្ណោះ ។

ការទប់ស្កាត់រដ្ឋប្រហារ

គេមានមធ្យោបាយមួយចំនួន ដែលអាចធ្វើអោយរដ្ឋប្រហារប្រឆាំងនឹងសង្គមរំដោះថ្មី ទទួលបរាជ័យ ។ ជួនកាល ការដឹងជាមុនអំពីកំលាំងការពារនេះ អាចមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីរារាំងមិនអោយមានការល្បងបែបនេះ ។ ការរៀបចំជាមុនអាចជួយអោយមានការជៀសវាង ។[១៥]

ក្រោយពីរដ្ឋប្រហារបានចាប់ផ្ដើមភ្លាម ពួកបះបោរយោធាថ្មីត្រូវការភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ គឺការទទួលស្គាល់ថា គេមានសិទ្ធិនយោបាយនិងសិទ្ធិត្រឹមត្រូវ ដើម្បីគ្រប់គ្រងរដ្ឋ ។ ដូច្នេះ គោលការណ៍ជាគ្រឹះសំរាប់ការពារប្រឆាំងនឹងរដ្ឋប្រហារ គឺការបដិសេធមិនអោយភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ទៅពួកបះបោរយោធានេះ ។

ពួកបះបោរយោធានេះត្រូវការផងដែរអោយពួកអ្នកដឹកនាំស៊ីវិលនិងប្រជាពលរដ្ឋគាំទ្រ ស្ថិតក្នុងភាពច្របូកច្របល់ ឬក៏ស្ងៀមស្ងាត់ ។ ពួកបះបោរយោធាត្រូវការសហការពីសំណាក់ពួកអ្នកជំនាញការ ទីប្រឹក្សា មន្ត្រីរដ្ឋបាល និងចៅក្រម ដើម្បីពង្រឹងការត្រួតត្រាទៅលើសង្គមទាំងមូល ។ ពួកបះបោរក៏ត្រូវការអោយមនុស្សជាច្រើន ដែលកាន់កាប់ប្រព័ន្ធនយោបាយ ស្ថាប័នសង្គមនានា សេដ្ឋកិច្ច ប៉ូលិស និងយោធា ចុះញ៉មដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយបន្តការងាររបស់គេជាធម្មតា ទៅតាមបទបញ្ជា និងផែនការរបស់ពួកបះបោរ ។

គោលការណ៍ជាគ្រឹះទី ២សំរាប់ការពារ ប្រឆាំងនឹងរដ្ឋប្រហារ គឺការតទល់

---

[១៥] ព័ត៌មានបន្ថែមអំពីការតស៊ូប្រឆាំងនឹងរដ្ឋប្រហារ សូមអាន ជីន សាប *ការប្រឆាំងនឹងរដ្ឋប្រហារ* (បូស្តុន ម៉ាសាឈូសិត: វិទ្យាស្ថានអាល់បឺត អាំងស្តាញ ឆ្នាំ ២០០៣)

ជាមួយនឹងពួកបះបោរយោធា ដោយប្រើការរើបម្រះ និងមិនសហការ ។ គេត្រូវតែបដិសេធមិនអោយសហការនិងជំនួយដែលពួកនេះត្រូវការ ។ ជាចាំបាច់ គេអាចប្រើមធ្យោបាយតស៊ូដែលគេបានប្រើប្រឆាំងរបបផ្តាច់ការរួចទៅហើយ សំរាប់តទល់នឹងការគំរាមកំហែងថ្មី ប៉ុន្តែគេត្រូវអនុវត្តភ្លាមជាបន្ទាន់ ។ ប្រសិនបើគ្មានភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់និងសហការទេនោះ រដ្ឋប្រហារប្រហែលជាស្លាប់ ដោយការបង្អត់ខាងនយោបាយ ហើយឱកាសសំរាប់កសាងសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ ក៏អាចមានឡើងវិញដែរ ។

ការព្រាងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ

ប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យថ្មី តំរូវអោយមានរដ្ឋធម្មនុញ្ញមួយ ដែលបង្កើតអោយមានប្រព័ន្ធដែលគេចង់បានសំរាប់រដ្ឋាភិបាលប្រជាធិបតេយ្យ ។ រដ្ឋធម្មនុញ្ញគួរកំណត់អំពីគោលបំណងនៃរដ្ឋាភិបាល និងដាក់កំរិតដល់អំណាចរបស់រដ្ឋាភិបាល មធ្យោបាយ និងពេលវេលាសំរាប់ការបោះឆ្នោតជ្រើសរើសក្រុមអ្នកធ្វើច្បាប់និងមន្ត្រីរដ្ឋការ សិទ្ធិជាមូលដ្ឋាននៃប្រជាពលរដ្ឋ ហើយនិងការពាក់ព័ន្ធរវាងរដ្ឋាភិបាលជាតិ និងប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងថ្នាក់ខាងក្រោមឯទៀតៗ ។

ចំពោះការគ្រប់គ្រងជាតិ ប្រសិនបើគេចង់អោយមានប្រជាធិបតេយ្យ គេត្រូវតែមានការបែងចែកអំណាចអោយច្បាស់លាស់ រវាងនីតិបញ្ញត្តិ (ក្រុមអ្នកធ្វើច្បាប់) នីតិប្រតិបត្តិ (ក្រុមអ្នកយកច្បាប់ទៅអនុវត្ត) និងតុលាការ (ក្រុមអ្នកកាត់ក្តី) ។ គេគួរតែបញ្ចូលការកំណត់យ៉ាងតឹងតែង ទៅលើសកម្មភាពរបស់ប៉ូលិស ភ្នាក់ងារស៊ើបការណ៍សំងាត់ យោធា ដើម្បីហាមឃាត់មិនអោយក្រុមទាំងនេះមានការលូកឡូំតាមផ្លូវច្បាប់ណាមួយទៅក្នុងវិស័យនយោបាយ ។

ដើម្បីការពារលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ និងជៀសវាងចរន្តនិងមធ្យោបាយផ្តាច់ការ រដ្ឋធម្មនុញ្ញគួរតែរៀបចំអោយមានជាប្រព័ន្ធសហព័ន្ធ ដែលរក្សាទុកបុព្វសិទ្ធិជាច្រើនសំរាប់រដ្ឋាភិបាលប្រចាំតំបន់រដ្ឋផ្សេងៗ និងការគ្រប់គ្រងស្រទាប់ក្រោម ។ នៅក្នុងស្ថានការណ៍ខ្លះ គេអាចពិនិត្យមើលប្រព័ន្ធប្រទេសស្វីស ដែលអនុញ្ញាតអោយតំបន់តូចៗ

មានបុព្វសិទ្ធិដ៏សំខាន់ ហើយនៅតែមានដំណើរការជាផ្នែកមួយនៃប្រទេសទាំងមូល ។

ប្រសិនបើលក្ខណៈទាំងនេះធ្លាប់មានរួចទៅហើយនៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃប្រទេសដែលគេទើបតែរំដោះបាន គេអាចដាក់បញ្ចូលយកមកអនុវត្តវិញ ដោយមានការកែប្រែ ប្រសិនបើជាការចាំបាច់ ។ ប្រសិនបើគ្មានរដ្ឋធម្មនុញ្ញចាស់ត្រឹមត្រូវទេនោះ គេអាចអនុវត្តរដ្ឋធម្មនុញ្ញណាមួយជាបណ្តោះអាសន្នសិន ។ បើពុំដូច្នេះទេ គេត្រូវតាក់តែងរដ្ឋធម្មនុញ្ញថ្មី ។ គេត្រូវការពេលវេលា និងការគិតត្រិះរិះជាច្រើនសំរាប់សរសេររដ្ឋធម្មនុញ្ញថ្មី ។ ការចូលរួមពីប្រជាពលរដ្ឋក្នុងការធ្វើរដ្ឋធម្មនុញ្ញជាការប្រសើរ ហើយជាការចាំបាច់សំរាប់អនុម័តរដ្ឋធម្មនុញ្ញថ្មី ឬក៏ការកែប្រែត្រង់ណាមួយ ។ គេត្រូវមានការប្រយ័ត្នអោយមែនទែន អំពីការដាក់ចូលក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ នូវការសន្យាណាមួយដែលគេមិនអាចអនុវត្តកើត ឬក៏មាត្រាណាមួយដែលតំរូវអោយអំណាចច្រើនផ្តុំទៅលើរដ្ឋាភិបាល ។ នេះគឺជាកត្តាពីរ ដែលអាចសំរួលអោយមានរបបផ្តាច់ការថ្មី ។

គេគួរតែប្រើពាក្យពេចន៍សាមញ្ញដែលប្រជាពលរដ្ឋភាគច្រើនអាចងាយយល់ ។ រដ្ឋធម្មនុញ្ញមិនគួរមានលក្ខណៈស្មុគស្មាញ ឬក៏ស្រពេចស្រពិល ដែលមានតែពួកអ្នកច្បាប់ឬក៏បញ្ញាជនដែលអាចអះអាងថាគេយល់ ។

នយោបាយការពារជាតិតាមប្រជាធិបតេយ្យ

ប្រទេសសេរីក៏អាចប្រឈមមុខទៅនឹងការគំរាមកំហែងពីសំណាក់បរទេសដែលមានបំណងចង់គ្រប់គ្រងខាងសេដ្ឋកិច្ច នយោបាយ និងយោធាដែរ ។

ដើម្បីរក្សាទុកអោយបានលទ្ធិប្រជាធិតេយ្យផ្ទៃក្នុង គេគួរតែពិចារណាអំពីការប្រើគោលការណ៍គ្រឹះនៃនយោបាយរើបម្រះ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីត្រូវការខាងការពារជាតិ ។[១៦] ដោយប្រគល់សមត្ថភាពតស៊ូទៅអោយប្រជាពលរដ្ឋជាទូទៅ ប្រទេសរំដោះហើយថ្មីៗ អាចជៀសវាងពុំចាំបាច់បង្កើតអោយមានកងកំលាំងយោធាខ្លាំងក្លា ដែល

[១៦] សូមអាន ជីន សាប *ការពារជាតិដោយពលរដ្ឋ : ប្រព័ន្ធសព្វាវុធក្រោយជំនាន់យោធា* ប្រ៊ិនស្តុន (Princeton) ញូវជឺស៊ី (New Jersey) រោងពុម្ពសាកលវិទ្យាល័យប្រ៊ិនស្តុន ឆ្នាំ ១៩៩៤ ។

អាចគំរាមកំហែងដល់ប្រជាធិបតេយ្យ ឬក៏តំរូវអោយមានធនធានសេដ្ឋកិច្ច ដែលគេត្រូវការសំរាប់បំណងផ្សេងៗទៀត ។

គេត្រូវចាំថា ក្រុមខ្លះនឹងបំភ្លេចមាត្រារដ្ឋធម្មនុញ្ញណាមួយ ដើម្បីរៀបចំខ្លួនគេអោយទៅជាពួកផ្តាច់ការថ្មី ។ ដូច្នេះ ប្រជាពលរដ្ឋនឹងមានតួនាទីជាអចិន្ត្រៃយ៍មួយក្នុងការអនុវត្តន៍នយោបាយរើបម្រះនិងមិនសហការ ដើម្បីរក្សានូវរចនាសម្ព័ន្ធ សិទ្ធិ និងបែបបទប្រជាធិបតេយ្យ ប្រឆាំងនឹងជនទាំងឡាយដែលចង់ទៅជាអ្នកផ្តាច់ការ ។

ការទទួលខុសត្រូវដ៏ល្អប្រសើរ

អានុភាពនៃការតស៊ូអហិង្សា មិនត្រឹមតែធ្វើអោយពួកផ្តាច់ការចុះខ្សោយ ហើយរំលំអ្នកទាំងនោះទេ គឺថែមទាំងជួយអោយអ្នកដែលគេជិះជាន់ ក្លាយទៅជាអ្នកមានការទុកចិត្តលើខ្លួនឯងទៀតផង ។ មធ្យោបាយនេះ ធ្វើអោយអ្នកដែលធ្លាប់តែមានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនឯងគ្រាន់តែជាកូនត្រី ឬក៏ជាអ្នករងគ្រោះ ទៅជាអ្នកមាន“អំណាច” ដោយផ្ទាល់ ដើម្បីទាមទារសេរីភាពនិងយុត្តិធម៌បន្ថែមដោយខ្លួនឯង ។ បទពិសោធន៍នៃការតស៊ូនេះ មានឥទ្ធិពលខាងចិត្តសាស្ត្រដ៏សំខាន់ ដែលជួយអោយមានការគោរព និងទុកចិត្តលើខ្លួនឯងបន្ថែម ក្នុងចំណោមអ្នកដែលធ្លាប់តែយល់ថា គេធ្វើអ្វីមិនកើត ។

ផលប្រយោជន៍សំរាប់ពេលវែងឆ្ងាយមួយនៃការតស៊ូអហិង្សា ដើម្បីបង្កើតជារដ្ឋាភិបាលប្រជាធិបតេយ្យ គឺសង្គមទាំងមូលនឹងមានសមត្ថភាពបន្ថែម ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាដែលចេះតែមានបន្ត និងបញ្ហាអនាគត ។ បញ្ហាទាំងនោះមានដូចជា ការធ្វើផ្តេសផ្តាស និងអំពើពុករលួយរបស់រដ្ឋាភិបាលក្នុងពេលអនាគត ការធ្វើបាបលើក្រុមណាមួយ អយុត្តិធម៌ក្នុងសេដ្ឋកិច្ច និងការខ្វះគុណភាពប្រជាធិបតេយ្យនៃប្រព័ន្ធនយោបាយ ។ ប្រជាពលរដ្ឋដែលមានបទពិសោធន៍ ក្នុងការប្រើនយោបាយរើបម្រះប្រហែលជាមិនអាចចុះខ្សោយ នៅចំពោះមុខរបបផ្តាច់ការអនាគតនោះឡើយ ។

បន្ទាប់ពីការរំដោះនោះហើយ ការចេះដឹងអំពីការតស៊ូអហិង្សា នឹងផ្តល់នូវជំរើសនានា ដើម្បីការពារប្រជាធិបតេយ្យ សេរីភាពស៊ីវិល សិទ្ធិក្រុមភាគតិច និង

បុព្វសិទ្ធិនៃរដ្ឋាភិបាលប្រចាំតំបន់ រដ្ឋ និងស្រុទាប់ក្រោម និងស្ថាប័នក្រៅរដ្ឋាភិបាល ។ ជំរើសទាំងនេះក៏ផ្តល់ដែរនូវមធ្យោបាយសំរាប់អោយមនុស្សម្នា និងក្រុមផ្សេងៗ សំដែងការមិនសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងណាមួយ ដោយសន្តិវិធី ទៅលើបញ្ហាដ៏សំខាន់ទាំងឡាយ ដែលជួនកាលអាចជំរុញក្រុមប្រឆាំងអោយទៅរកភេរវកម្ម ឬក៏សង្គ្រាមឆ្មក់ព្រៃ ។

គំនិតទាំងឡាយក្នុងការពិនិត្យវិភាគអំពីនយោបាយរើបម្រះ ឬក៏ការតស៊ូអហិង្សានេះ គឺសំរាប់ជួយអ្នក ឬក្រុមទាំងឡាយណា ដែលមានបំណងបំបាត់ការជិះជាន់ទៅលើប្រជាពលរដ្ឋ ហើយនិងរៀបចំអោយមានប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យរឹងប៉ឹង ដែលគោរពសេរីភាពមនុស្ស និងសកម្មភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ដើម្បីធ្វើអោយសង្គមមានដំណើរជឿនលឿនទៅមុខ ។

គេមានសេចក្តីសន្និដ្ឋានសំខាន់ៗបី ដែលលេចចេញពីគំនិតទាំងនោះ ៖

- ការរំដោះពីរបបផ្តាច់ការជាការដែលគេអាចធ្វើទៅបាន
- ដើម្បីសំរេចការនេះ គេត្រូវអោយមានការត្រិះរិះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន និងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ ហើយ
- គេត្រូវអោយមានការតាមដានដោយហ្មត់ចត់ ការខំខ្នះខ្នែងធ្វើការងារ និងការតស៊ូប្រកបដោយវិន័យ ។

ពាក្យដែលគេធ្លាប់និយាយថា "សេរីភាពមិនមែនបានមកដោយសេរីងាយស្រួល" គឺជាពាក្យពិត ។ គ្មានកំលាំងពីក្រៅណាមួយ នឹងអោយដល់ប្រជាពលរដ្ឋដែលស្ថិតនៅក្រោមការជិះជាន់ នូវសេរីភាពដែលគេចង់បានជាខ្លាំងនោះឡើយ ។ ប្រជាពលរដ្ឋនឹងត្រូវតែរៀនសូត្រអំពីរបៀប ដែលគេអាចឆក់យកសេរីភាពនេះ ដោយខ្លួនឯង ។ ការនេះមិនអាចងាយស្រួលទេ ។

ប្រសិនបើប្រជាពលរដ្ឋអាចយល់បានអំពីអ្វីដែលគេត្រូវការ ដើម្បីរំដោះខ្លួនគេនោះ គេអាចរៀបចំជាផែនការសកម្មភាព ដែលនៅទីបំផុត តាមរយៈការប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំង នឹងអាចនាំមកនូវសេរីភាពរបស់គេ ។ បន្ទាប់មក ជាមួយនឹងការប្រយ័ត្នប្រយែង គេអាចកសាងជាប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យមួយ ហើយរៀបចំកិច្ចការពារប្រព័ន្ធនោះអោយគង់វង្សផងដែរ ។ សេរីភាពដែលឈ្នះបានតាមការតស៊ូ

បែបនេះ អាចមានលក្ខណៈរឹងប៉ឹង ។ សេរីភាពបែបនេះ នឹងអាចស្ថិតស្ថេរបាន ដោយសារមានអ្នកដែលប្តូរផ្តាច់ទៅលើកិច្ចការពារ និងពង្រីកពង្រឹងសេរីភាពនេះអោយនៅជាបន្តទៅទៀត ។